

INHOUDSOPGAVE

	Voorwoord	7
Hoofdstuk 1	God heeft Zich sterk betoond	10
Hoofdstuk 2	Angst	13
Hoofdstuk 3	Geloof je dat Ik goed ben?	19
Hoofdstuk 4	Onbevangen	23
Hoofdstuk 5	Dromen	30
Hoofdstuk 6	Keuze	36
Hoofdstuk 7	Waarheid of leugen?	46
Hoofdstuk 8	Arjan	52
Hoofdstuk 9	Uit de put	56
Hoofdstuk 10	In de put	63
Hoofdstuk 11	Goddelijk (ont)moeten	66
Hoofdstuk 12	Relax	73
Hoofdstuk 13	Worden wie je bent?	78
Hoofdstuk 14	Dingetjes	87

Hoofdstuk 15	<i>Fake-identiteit</i>	96
Hoofdstuk 16	Zichtbaar geliefd	101
Hoofdstuk 17	Je bent Gods kind	105
Hoofdstuk 18	Je bent een nieuwe schepping	107
Hoofdstuk 19	Je bent Gods plan	115
Hoofdstuk 20	Je bent rein	128
Hoofdstuk 21	Je bent het al!	142
	Nawoord	154
	Dankwoorden	156
	Bronnen	158

VOORWOORD

Tijdens mijn vakantie kreeg ik een berichtje via social media van een vrouw (laten we haar Anne noemen) die mijn seminar had bijgewoond tijdens een christelijke zomerconferentie. Ik had daar gesproken over identiteit en hoe bepaalde denkpatronen ons leven kunnen beheersen en onze innerlijke vrijheid kunnen beperken. Sommige denkpatronen lijken heel mooi en zinvol, maar in wezen zijn ze niet echt opbouwend en bevorderlijk voor ons zelfvertrouwen. Ik had aangegeven dat 'worden wie je bent' zo'n denkpatroon kan zijn. De overtuiging dat we nooit 'af' zijn en constant aan onszelf moeten blijven werken, is voor sommige mensen een levenstaak geworden. In mijn eigen leven was dit ook een aanwezige overtuiging waardoor ik behoorlijk verkrampd raakte.

Maar Anne had toch haar twijfels over het feit dat ik dit aan de kaak stelde. Dit schreef ze: 'Wat vind je van het volgende. In plaats van 'worden wie je bent' zou je ook kunnen zeggen: ik ben wie ik ben en daarnaast verlang ik ernaar om te worden zoals ik ben bedoeld. Kan dat niet naast elkaar bestaan?!'

Ik antwoordde haar met een wedervraag: 'Hoe ben je dan bedoeld? Hoe ziet de 'bedoelde jij' er dan uit?' Al snel had ik een berichtje terug: 'De bedoelde Anne is een vrouw die tot volle bloei is gekomen, met al haar gaven en talenten zodat ze krachtig verschil kan maken. Die datgene doet waarvoor ze is bedoeld en die zich volledig geliefd weet. Een vrouw die genezing, heling en bevrijding heeft ontvangen. Ik ben onderweg maar ik ben er nog niet. Misschien wel ten dele, omdat ik al diverse stappen heb gezet. Ik strek me hier dus naar uit en ben nu in een fase beland dat ik gewoonweg wil zijn, me geliefd

wil weten. Niet meer van alles dóén. Volgens mij is daarom de sleutel: *zijn* wie je bent, waardoor je *wordt* wie je bent. Ik ben benieuwd naar je reactie.'

Ik begreep wel wat Anne bedoelde en het raakte me. Vooral omdat ik voelde dat het voor haar een strijd was. Een strijd tussen 'ik ben er nog niet' en het verlangen om er al wél te zijn. Een strijd tussen liefde willen uitdelen en geliefd willen zijn. Een strijd tussen het doen en het zijn. Maar er was iets wat me intrigeerde. Dus ik mailde haar terug: 'Als je al die vragen irritant vindt, mag je het zeggen, maar ik ben toch benieuwd. Wanneer komt dat moment dan, dat je tot volle bloei bent gekomen, genezing hebt ontvangen en het verschil kan maken?'

Een paar dagen later kreeg ik haar antwoord: 'Ik vind ons gesprek interessant, zeker niet irritant. Het geeft me stof tot nadenken. Goede vragen. Mijn conclusie is dat dit leven waarschijnlijk onvolmaakt blijft en dat vind ik niet tof. Ik ben onderweg. Ik streef naar volmaaktheid. Goed streven denk ik. Ik mag elke dag verschil maken, hoe klein dan ook. Morgen ben ik niet meer wie ik vandaag was en zo mag ik doorwandelen.'

Misschien herken je je in Annes woorden. Misschien heb je ook het idee dat je hele leven een proces is waarbij je probeert te worden wie je bent en moeten er nog heel wat persoonlijke muurtjes afgebroken worden voordat je kunt doen waarvoor je bedoeld bent. Misschien word je belemmerd door overtuigingen die je ervan weerhouden om voluit te leven. Misschien zijn angst en onzekerheid deel geworden van je leven, waardoor je het lastig vindt om te geloven in échte vrijheid voor jou persoonlijk. Misschien verlang je gewoon naar rust. Net als Anne.

Dan hoop ik met heel mijn hart dat je verder leest.

Je bent namelijk niet de enige. Met jou zijn er vele anderen die hiermee zitten. Ook in mijn leven heb ik geworsteld met deze vragen. Meer dan twintig jaar heb ik in angst geleefd vanwege een verwrongen Godsbeeld. Ik wist dat God van mij hield, maar ik geloofde wel dat er bepaalde voorwaarden aan die liefde waren verbonden. Wilde ik echt optimaal door Hem gebruikt worden dan was het noodzakelijk om aan mijzelf te blijven werken. Zorgen dat er niets tussen mij en God in zou staan. Regelmatig bidden om vergeving. Zoeken naar zijn plan voor mijn leven. Ik ben toch niet voor niets op deze aarde? Het was mij in ieder geval wel duidelijk dat ik eerst nog van alles moest leren en door bepaalde processen moest gaan om klaargemaakt te worden voor datgene waarvoor ik geschapen was. Dacht ik.

Maar ik was niet vrij.

Nu weet ik dat ik verstrikt zat in mijn eigen denkpatronen en dat ik was gaan geloven in mijn zelfgecreëerde waarheden waardoor ik niet meer helder kon zien wie God werkelijk was.

Totdat ik erachter kwam dat Hij mij zelf de sleutel al in handen had gegeven om de deur naar vrijheid, vrede en rust te openen. De deur naar zijn liefde zonder voorwaarden. Ik vertel je er graag over.

Ik hoop dat je met een open hart zult lezen, dat je aan God zult vragen of Hij je wil laten zien wat voor jou belangrijk is. Ik hoop dat je je tijdens het lezen zult verwonderen. Dat je verrast en bemoedigd zult worden en bovenal bid ik dat je geraakt zult worden door Gods onvoorwaardelijke liefde, daar waar jij die het meeste nodig hebt.

Gabriëlle Dik

*Voordat Ik je in de buik van je moeder vormde, kende Ik je al.
Zelfs voordat de wereld bestond heb Ik je vol liefde
uitgekozen. Je bent mijn kind.*
naar Jeremia 1:5

Hoofdstuk 1

GOD HEEFT ZICH STERK BETOOND

11 november 1971. Met loeiende sirenes werd ik naar het ziekenhuis in de stad gebracht. Het was goed mis. Mijn tong hing ongecontroleerd uit mijn mond en mijn handjes stonden vreemd naar buiten gedraaid. Ik woog nog geen vier pond en was totaal verzwakt en uitgedroogd. Mijn moeder bleef doodziek achter.

Ik kwam met een keizersnee op de wereld in de Kweekschool voor Vroedvrouwen in Amsterdam. Te vroeg, naar menselijke begrippen. Mijn moeder, een jonge gelovige vrouw van 20, was al sinds de zesde maand van haar zwangerschap opgenomen vanwege een te hoge bloeddruk en te veel eiwitten in haar urine. Maar in de achtste maand van de zwangerschap verergerde haar toestand. Ze kreeg heftige stuiptrekkingen in haar baarmoeder. Het was een levensbedreigende situatie voor ons allebei.

De arts sprak zijn zorg uit naar mijn vader: 'Uw vrouw heeft het Hellp-syndroom (een zware zwangerschapsvergiftiging). Uw kindje krijgt daardoor minder zuurstof en voedingsstoffen in de baarmoeder. De kans is erg groot dat er daardoor ernstige complicaties zullen ontstaan. Wij gaan de baby halen maar willen u wel adviseren om nu geen geboortekaartjes te versturen', zei hij. 'De kans is zeer klein dat uw vrouw en uw kind het zullen overleven. En mocht dit wel gebeuren dan is het de vraag hoe uw kind uit deze situatie zal komen ...' Zijn zorg was niet ongegrond. Na de geboorte werd ik gelijk overgebracht naar een ander ziekenhuis omdat daar de juiste medische apparatuur beschikbaar was. Een MRI-scan bevestigde wat er lichamelijk al gelijk te zien was: ik had een hersenbeschadiging als gevolg van het zuurstoftekort in de baarmoeder.

Mijn vader, die was opgegroeid met het christelijk geloof maar er destijds niet zo mee bezig was, riep wanhopig uit naar God: 'Als U bestaat, luister dan alstublieft naar mij. Genees mijn vrouw en mijn kind!'

In deze zware periode, terwijl ze ziek was en gescheiden van haar eerstgeboren dochter, hield mijn moeder zich vast aan Psalm 93 waarin staat dat de wereld niet wankelt en Gods troon vaststaat. Ook al leek alles op dat moment wél te wankelen, mijn moeder was ervan overtuigd dat, ondanks deze heftige situatie waar menselijk gezien geen uitzicht meer was, God haar nooit zou laten vallen. Hij was erbij.

En God deed een groot wonder. Tien dagen nadat ik geboren was, verliet mijn moeder de Kweekschool voor Vroedvrouwen en mocht ze mij bezoeken. Ze was volledig genezen. Maar dat was niet alles. Drie maanden daarna werd ook ik uit het ziekenhuis ontslagen. De artsen stonden voor een raadsel en konden het niet verklaren. Mijn vader gaf zijn leven aan

Jezus. Jaren daarna vertelde hij mij dat, hoewel ik in dat ziekenhuis lag te vechten voor mijn leven, mijn ogen toch krachtig en met vertrouwen de wereld in keken.

Mijn ouders hadden mij de naam Gabriëlle gegeven. Pas later ontdekten ze dat deze naam 'God heeft Zich sterk betoond' betekent. En dat bleek. Na een jaar moest ik terug voor controle en kreeg ik opnieuw een hersenscan. Er was niets meer op te zien. Geen spoor van beschadiging. Ik werd volledig gezond verklaard.

Nu, 47 jaar later, heb jij dit boek in handen. Het zal je niet verbazen dat ik tijdens het schrijven van dit verhaal ontroerd raakte. Waarom? Omdat ik me realiseerde dat ik iets aan het doen was wat de artsen destijds voor onmogelijk hielden. Maar nog veel meer omdat God onvoorwaardelijk van mij houdt. Daar hoef ik niets voor te doen en niets voor te laten. Hij is Liefde. Altijd. Hij kende mij al voordat ik gevormd werd in de buik van mijn moeder. Net als Hij jou al voor je geboorte kende. Ik was met liefde uitgekozen, zelfs voordat de wereld bestond. Hij was erbij toen ik in de ambulance naar het ziekenhuis werd gebracht. Ook al was ik van mijn moeder gescheiden, ik was niet alleen. God zat naast de couveuse en keek vol liefde naar mij.

Wat Hij zag was een hoopvolle toekomst.

Hoofdstuk 2

ANGST

Ik groeide op in een liefdevol gezin met twee zussen, en was een zeer gevoelig meisje. Ik had een sterk rechtvaardigheidsgevoel en kon niet goed tegen onrecht, lijden en verdriet. Nog steeds niet trouwens. Heftige, waargebeurde films waar veel ellende in voorkwam, waren niet aan mij besteed. Als ik bij een vriendinnetje was geweest en ik had daar iets akeligs op televisie gezien, kon ik nachten wakker liggen omdat ik bang was dat mij dat ook zou overkomen. Dan durfde ik niet te slapen en tuurde ik uren naar het oranje lampje dat in het stopcontact zat, totdat mijn ogen moe werden en ik toch in slaap viel. Zingen was mijn grote passie en ik kon als kind ook erg emotioneel raken door liedjes die over de liefde van God gingen. Over veel dingen dacht ik na en ik had een diep ontzag voor God. Zeker ook omdat ik op zo'n bijzondere wijze was genezen, wilde ik alles zo goed mogelijk doen. Mijn vader zat in het leidersteam van een evangeliegemeente en al jong deed ik mee aan allerlei activiteiten binnen en buiten de kerk. In mijn gedachten was ik vaak bezig met Gods doel voor mijn leven. Ik wilde gehoorzaam zijn en geen verkeerde stappen nemen.

In mijn tienertijd droomde ik op een zaterdagavond over India. In die droom zag ik dat er een opwekking (een geestelijke ervaring) plaatsvond in dat land en dat er heel veel mensen tot geloof in Jezus kwamen. De volgende ochtend

vertelde ik dit aan mijn ouders. En wat bleek? Diezelfde zondagochtend kwam er een spreker uit India in onze kerk. Mijn ouders waren natuurlijk heel enthousiast dat ik nu juist op dat moment zo'n droom had gehad terwijl ik niet wist dat er iemand uit dat land zou komen spreken bij ons. De spreker was erg bemoedigd toen we hem dit vertelden en natuurlijk wilde hij samen met mij op de foto zodat hij dit thuis kon navertellen. Maar ik werd bang. Misschien was deze droom niet alleen voor die spreker bedoeld, maar zat er ook een goddelijke opdracht voor mij in verborgen. Misschien was het wel Gods plan om mij naar India te sturen om daar als zendeling te gaan werken onder de allerarmsten, en wilde Hij dit op deze manier duidelijk maken. Ik probeerde me voor te stellen hoe het zou zijn als ik als een soort moeder Teresa zou werken in de sloppenwijken van Calcutta. Alleen al de gedachte daaraan maakte me misselijk.

Als hoogsensitief meisje moest ik niets hebben van drukte en viezigheid en had ik al helemaal niets met verpleging of verzorging van mensen. Bovendien bedacht ik dat ik dan vast mijn hele leven vrijgezel zou blijven, want een getrouwd leven zou niet passen bij zo'n missie. Ik probeerde het weg te drukken, maar elke keer als die gedachte om de hoek kwam kijken, werd ik nerveus en onzeker. Ik had ook niets wat me aantrok in India, laat staan dat ik affiniteit had met de cultuur en de manier van leven. Voor mij was het een puur horror-scenario om daar als zendeling te gaan werken. Waarschijnlijk moet je hierom glimlachen, maar voor mij was dit verhaal dat een eigen leven was gaan leiden in mijn hoofd, behoorlijk reëel en verstikkend. Het werd een enorm ding in mijn leven. Wat ik echt het allerergste vond, was de gedachte dat God teleurgesteld zou zijn in mij omdat ik Hem niet – ten koste van alles – wilde gehoorzamen en overal naar toe wilde gaan waar Hij me zou zenden. Ik voelde me net zo ongehoorzaam als Jona.

Omdat het zo'n zware geestelijke lading had, kon ik ook mijzelf niet goed toespreken en aanpakken. Ik kon en wilde de angst niet loslaten omdat ik bang was dat het een goddelijke opdracht was. Als ik deze opdracht zou negeren, zou ik toch tegen Gods wil ingaan? Ik durfde er ook niet echt over te praten met anderen. Ik was bang dat zij zouden bevestigen dat ik ongehoorzaam was en dat dit zeker gevolgen zou hebben. Dat God van mij hield wist ik wel, maar ik was ervan overtuigd dat aan die liefde zeker wel voorwaarden waren verbonden.

Op mijn achttiende ging ik werken voor een christelijke organisatie in het midden van het land. Deze organisatie organiseerde internationale zendingscongressen. Tijdens deze grote evenementen werden duizenden jongeren uit heel Europa aangemoedigd om hun leven in te zetten voor anderen op het zendingsveld. Ik heb daar zeven jaar met veel passie en plezier gewerkt. Desondanks worstelde ik nog steeds met de vraag, die ik overigens uit alle macht probeerde te weg te drukken, of ik zélf wel bereid zou zijn om mijn leven voor de zending te geven. Waar dan ook ter wereld. Of was mijn werk een mooi excuus om daaronderuit te komen?

Naarmate ik ouder werd, werd die angst steeds groter. Ergens hoorde ik altijd een stemmetje in mij dat zei: 'Je bent wel op een heel bijzondere manier genezen, Gabriëlle. God heeft een speciaal plan bedacht voor je leven. Je bent niet voor niets op deze wereld gekomen en je weet dat dit menselijk gezien niet mogelijk was. Wat is jouw bijdrage naar God toe? Wordt het niet tijd dat je je leuke leven in zijn dienst gaat stellen en iets gaat terugdoen wat wellicht minder in jouw straatje past?'

Angst is *killling*. Wat kende ik Gods vaderhart slecht. Nu, jaren later, weet ik dat dit stemmetje niet van God was. Hij zou nooit voorwaarden stellen aan zijn liefde. Hij zou nooit iets eisen.

Niet van mij, maar ook niet van jou. Dat is namelijk niet wat liefde doet. Echte liefde is onvoorwaardelijk.

Toen ik mijn grote liefde (nu mijn man) Tim leerde kennen, was dit een behoorlijk obstakel gedurende onze relatie. Was het wel juist om met hem te trouwen of volgde ik alleen mijn eigen verlangens? Misschien had God dit helemaal niet voor mij bedacht en zou Hij liever zien dat ik alles – ook Tim – zou opgeven om alleen naar India te gaan? Tim was hier namelijk al snel heel duidelijk in: India zat er in ieder geval voor hem niet in. Alhoewel hij zelf net terug was uit Italië waar hij drie jaar als zendeling voor een christelijke radiozender had gewerkt, voelde hij er niets voor om opnieuw weg te gaan. En al helemaal niet naar Azië. Dat was totaal niet zijn ding. Het bracht verwarring bij mij, juist omdat ik diep in mijn hart wist dat Tim de ware voor mij was. Met hem wilde ik mijn leven delen. Hij zei regelmatig tegen me dat hij niet in de weg wilde staan als ik ervan overtuigd was dat ik wel moest gaan. Hij wou me daar de ruimte voor geven. Dan hilde ik omdat ik zo van hem hield, maar tegelijkertijd ook niet ongehoorzaam wilde zijn aan God. Toch ging ik niet.

Jarenlang is dit een issue geweest en heb ik mij gevangen gevoeld door schuld en angst voor God. Zelfs op onze trouwdag heb ik me meerdere malen afgevraagd of ik wel mocht doen wat ik zo graag wilde: trouwen met Tim. Die dag zou zeker voor mijzelf een stuk meer ontspannen zijn geweest als ik me niet zo door mijn eigen angsten had laten leiden.

Terwijl ik dit opschrijf, kan ik die emotie als het ware weer voelen. Ik voelde me zwaar, verdrietig, gevangen, verward, alsof mijn keel steeds werd dichtgeknepen. En dit was niet de enige angst die mijn leven beheerste. Gedachten over dood, ziekte en ellende die mij zouden kunnen overkomen, waren aan de

orde van de dag. Soms durfde ik niet eens mijn auto in te stappen. Het leven gaat niet altijd over rozen, dacht ik dan. En God wil me vast juist door moeilijke situaties iets leren en mij sterker maken zodat Hij me optimaal kan gebruiken. Hoe dan ook, ik koppelde ellende altijd aan God. Mijn verstand zei me dat dit niet klopte, maar mijn gevoel vertelde me iets totaal anders.

Tijdens onze eerste huwelijksjaren verdwenen mijn angsten langzaam maar zeker naar de achtergrond. We kregen een prachtige zoon: Luca. Steeds meer begon ik te begrijpen wie God werkelijk is. Hoe zijn hart is. En dat kwam met name door wat ik zelf ervaarde in de liefde voor mijn eigen kind. Dat is niet in woorden uit te leggen. Ik kwam erachter dat ik niet naar Luca keek zoals ik dacht dat God naar mij keek. Luca hoeft niet te bewijzen dat hij een goede zoon is. Hij hoeft niet te gaan waar ik wil dat hij gaat. Dat mag hij zelf bepalen. Mijn liefde voor hem is niet afhankelijk van wat hij doet. Die is er gewoon altijd.

Misschien vraag je je af of ik überhaupt God nog wel hoorde of ervoer tijdens deze jaren van angst. Het antwoord is 'ja'! Maar altijd heel zachtjes. Liefdevol. Op de juiste momenten. Nooit dwingend. Altijd gericht op mij. Elke keer als ik verstrikt raakte in deze vreselijke angst kwam die tekst uit Jeremia 29:11 op mijn pad. Ik zag hem ergens staan, of iemand zei de woorden tegen me. Je kent 'm vast wel:

Want Ik weet, welke gedachten Ik over u koester, luidt het woord des HEREN, gedachten van vrede en niet van onheil, om u een hoopvolle toekomst te geven.

Jeremia 29:11, NBG

Dit was zo'n tegenovergestelde boodschap dan waarin ik zelf was gaan geloven. En omdat het zo teder was, kon ik die

tekst niet aanhoren of uitspreken zonder ontroerd te raken. God denkt niet alleen gedachten van vrede over mij, Hij koestert ze. Dat betekent dat Hij er heel zorgzaam mee omgaat.

En toch geloofde ik dat er ergens een addertje onder het gras zat.